

[Alsing Andersen.]

„Denne oplysning blev modtaget med øredøvende jubel. Mange af de delegerede sprang op på stolene, ellevilde af begejstring. Bifaldet ville ingen ende tage, og de kinesiske delegerede blev omfavnet og kysset.“

Se, dette makabre billede af en fredskongres, der gribes af begejstring over krigen, kan måske undre nogle, og hvis jeg ikke havde kunnet citere efter „Land og Folk“, var der mange godtroende mennesker, der ville have sagt, at det var både løgn og bagvaskelse, for sådan kunne man ikke optræde på en fredskongres. Men de, der tror det, tror det, fordi de ikke kender den specielle kommunistiske dialektik også i denne sag, denne dialektik, der efter behag kan skelne mellem, om en krig er imperialistisk og derfor forbryderisk, eller den er noget andet. Heldigvis har vi jo set, at en sådan imperialistisk krig pludselig kan ændre sig til at være en demokratisk og derfor også en rosværdig krig, for slet ikke at tale om det, som kommunisterne sætter særlig højt, revolutionære krige. Det er jo et særligt kommunistisk begreb, revolutionære krige, som kommunisterne i henhold til deres store lærer må sætte højere end selve freden.

Efter den belysning, som jeg her har givet dels af forslagets indhold og dels af baggrunden for det og formålet med det, sådan som vi opfatter det, er det formentlig klart, at vi ikke kan medvirke til dets gennemførelse. Det er i det hele taget ikke agitations- og slagordsresolutioner, der er brug for i denne forbindelse for at løse de problemer, der er tale om her. For at løse dem gælder det om at se på vanskelighederne ærligt og med saglig vilje for at finde en praktisk udvej. Her kan ingen være mere ivrig end vi socialdemokrater. Den højtærede udenrigsminister har peget på vanskelighederne og peget på, at det heller ikke lykkedes under den sidste forhandling i De Forenede Nationer at forlige modsætningerne. Jeg vil gerne sige herom, at alle er enige om, at det er videnskabeligt, teknisk og praktisk gør ligt at kontrollere anvendelsen af atomenergien på en sådan måde, at den udelukkende bliver anvendt til fredelige formål. (Aksel Larsen: Ja!). Det er vi altså enige om. (Aksel Larsen: Ja!). Det er videnskabeligt fastslået, og det er mere værd end det ærede medlem hr. Aksel Larsens ja. Vanskeligheden ved at kontrollere i de enkelte lande må man imidlertid se i øjnene. Den udspringer af den kendsgerning, at produktionsprocessen ved atomenergiens fremstilling både til fredelige og

krigsmæssige formål er nøjagtig den samme lige op til det øjeblik, hvor man skal vælge, om man vil putte det såkaldte kærnebrændsel i en bombe eller bruge det til noget andet. Det giver en tydelig forestilling om, hvor vanskeligt det er at lave et kontrolapparat, der virkelig kan blive effektivt, og det er ved bedømmelsen af, hvor meget der er nødvendigt her, at vejene hidtil har skilt parterne. Som den højtærede minister har sagt, er flertallet, hvortil Danmark har hørt, enigt med de sagkyndige i, at både råstoffernes forekomst, deres udvinding, deres oplagring og deres anvendelse og hele produktion af atomenergi samt dens anvendelse må underlægges et internationalt organ med virkelig myndighed. Der må oprettes et internationalt organ — man kan godt kalde det, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, et internationalt aktieselskab eller et internationalt andelsselskab — til at kontrollere og bestyre hele denne virksomhed under ansvar overfor De Forenede Nationer.

Det er i virkeligheden kun ved oprettelsen af et sådant organ muligt at skabe den helt effektive kontrol, og skaber man ikke først den helt effektive kontrol, er det håbløst at tænke på, at forbudene kan blive respekteret. Nar denne internationale organisation og den dertil hørende effektive kontrol er sikret i alle lande, således at man kan konstatere hvert enkelt lands beholdning af eventuelle atombomber, når man derved kan garantere, at de eksisterende bomber i alle lande vil blive tilintetgjort, og at nye ikke vil blive fabrikeret, når alt dette er sikkert, så er det klart, at så er banen fri for tilintetgørelsen af de eksisterende bomber. Men man må også se lige i øjnene, at ingen stat vil forpligte sig til tilintetgøre sine egne bomber, før den gennem et sådant effektivt kontrolapparat af international karakter er helt sikker på, at andre lande gør det samme. Så realistisk må man være, at man ser dette lige i øjnene. Den kontrol, der er tale om, må altså virkelig være af en altomfattende og en permanent karakter for at skabe den nødvendige tryk-
hed i alle lande. Det er denne plan, som den danske regering og den danske delegation har givet sin tilslutning, fordi vi har fundet, at det er den eneste af de hidtil foreliggende planer, der giver menneskeheden den fulde garanti for, at atomenergien i fremtiden kun anvendes i fredelige formåls tjeneste.

Det ærede medlem gjorde en bemærkning i sin tale om, at De Forenede Staters repræsentant havde erklæret, at flertalsplanen var den eneste plan, der kunne accepteres.